

Bar La Bohèmia

d'en

Esteve Julià

Refrescos : Pastes : Begudes
Vermouth a 15 céntims

Classes immillorables

Establiment predil·lecte de la joventut i
els sportmans

17 . CARRER DE LA PALMA : 17

Consultori per a enfermetats dels nens i medecina en general

de

Ramón Coma i Roca

Metge forense

Ex alumne intern dels Hospitals i de la
Facultat de Medecina

Carrer de Sant Roc, 14, 1.er

Hores: de 11 a 1 i de 7 a 8

Café i Restaurant

de la

Estació de M. Z. A.

a càrrec de

Manuel Argemí

Se serveixen coberts des de 2 50 pessetes
Vins i licors de totes classes

Servei a domicili : Preus convencionals

Serviment esmerat a l'arribada dels trens

VENDA DE GEL

en tot temps de l'any

A la societat anònima "El Demòcrata"

Jo no sé si els que integren la Redacció de aquest periòdic són nois o homes; ni sé tampoc si escriuen per l'ideal o per a actuar com un comparsa en funció de festa major.

D'«El Demòcrata», deixant de banda a don Joan Brunet (que visqui molts anys), no conec a ningú, perquè tot-hom s'amaga d'esser-ne. Serà que'l *Manual del bon diplomàtic* recomana aquesta mena d'incògnit?...

Es el cas que aquest diari va dir en una de les seves *Xirinoles* — ¡jal ¡jal ¡jal! — que'ls de RENOVACIÓ som un colla de nois *tramendus*.

Ja's faràn càrrec, els nostres llegidors, que, dit sigui, ens coneixen a tots, que'l que ens diguin nois no podria fer-nos enfadar i el que'ns diessin *tramendus*, tampoc; perquè quin és el noi que no se'n sent de *tramendu*?

Però'ls d'«El Demòcrata» que *tant se'ls endona* que diguem que'n Torras és un saltimbanqui polític, com si diem que és un bon administrador, com si donem compte de que a última hora s'ha tornat autonomista i va amb els parlamentaris catalans a fer xirinola — i no xirinola de la d'«El Demòcrata» — varen emmurriar-se perquè aquell espieta que tenen va llegir en el nostre *diari* que en aquest poble hi havia una colla d'imbècils que, podent ésser lliures, se supeditaven a la voluntat d'un home que'ls feia servir de joguina dels seus capricis.

Després també s'indignaren perquè dèiem que, gracies a que hi han hagut candidats, en diferents eleccions, que, per a triomfar, estaven que s'ha de donar vi i aiguardent i cafés i cigars i coca ensucrada, es donava'l cas vergonyós de que votaven homes borratxots.

Es veu que'ls d'«El Demòcrata» varen creure's que'ls dèiem alguna cosa i com a gran defensa ens surten dient que nosaltres insultem al poble. No, *sanyós* d'«El Demòcrata», nosaltres no insultem al poble; el que nosaltres volem és fer obrir l'ull a aquesta part del poble pobre d'esperit que desgraciadament existeix i que'ls *vius* se'n aprofiten.

I perquè fuetegem al poble, ens diuen que fem un homenatge a en Barangé.

Que no ho sabem, pot-ser, que'l Baté és més fracassat que ells, encare?

Doncs ja n'hi hà prou. Nosaltres som joves, i per no voler anar amb fracassats, fem colla apart. Si en Torras, en materia política, se posés al mateix nivell que està en l'administrativa, ja'n tindriem prou; però com que no hi està, nosaltres treballarem fins a lograr que

amb la bona administració hi vagi lligada la pràctica dels nostres ideals, ja que estem convençuts que'ls resultats seràn molt millors que are.

AMADEU BARBANY

RÀPIDA

ELS CASTELLANS. — *Els castellans estan de broma i tot és fer xistos dolents — desde Madrid, això sí, — respecte a la Assemblée magna de parlamentaris, celebrada el dia 19 a Barcelona. Llevat de dos o tres dignes periòdics de la capital d'Espanya, tota la seva premsa ridicolitzza la fermesa dels diputats i barroerament nega la celebració de la susdita Assemblée. Fins el propi senyor ministre de la Governació echa su cuarto a espadas!...*

Més, nosaltres, impertèrrits, esperem, bo i dient-los, i dient-los-ho en castellà perquè fa més bonic i ens entenguin millor, que a cada puerco le llega su San Martín.

MIR

Es tant l'ensopiment nostre, que passen sens ni donar nos'en compte, les figures que honren nostra terra: en Joaquim Mir, és una d'aquestes.

La casualitat feu que trabés amiat amb aquest ermità de la pintura. I voldria tenir la facilitat d'escriure d'un Lamartine per a trasplantar en un poema el seu viure; més, m'esforçaré per a posar en aquestes *cuartillas* (encare que barroerament) quelcom d'aquest home que amb l'ajuda del pinzell, ha tret de sa paleta aquests colors tant meravellosos, que ha fet que en la darrera Exposició Nacional, se li concedís primera medalla pel seu cuadro «Aigües de Moguda».

En Mir és corpulent; son ademàn és enèrgic; en el present, compta dels quaranta quatre als quaranta cinc anys; sos ulls, clars com els d'un infant, semblen buscar en l'espai nous colors per a reproduir-los en les seves teles; son front és clar i espaiós; una barba espessa i descuidada li dona aires d'apòstol. En conjunt, resulta simpàtic i, al mateix temps, imposa respecte.

Detesta'l viure en les grans ciutats; li és

odiosa la vida en aquests punts. Partidari fervent de la naturalesa, recorda amb goig el temps que estigué a Mallorca, d'on tragué varis quadros, entre ells un bocet que sigué premiat amb primera medalla d'or en una exposició feta a Brusel·les.

Dintre la pintura, en Mir s'ha creat una firma única, puix ha viscut completament deslligat de tota imposició, tenint en el seu art una fè que l'ha fet sortir victoriós i que, per imitar-lo, foren necessaris una sèrie d'anys de molta constància i encare fora difícil sortir-ne airós.

Les Galeries Laietanes s'han vist moltes vegades plenes de treballs seus, essent l'admiració dels visitants.

En moltes exposicions nacionals ha cridat sempre l'atenció son meravellos colorit; el triomf obtingut últimament a Madrid, ha vingut a ésser el replà de sa carrera.

En Mir estima fervorosament a Catalunya; son cor s'ompla de joia al mirar aquest cel que ens hi emmirallem els catalans; admira i gosa contemplar els arbres magestuosos que's críen en nostres rieres i torrenteres i que's balandrengen a l'impuls del vent.

En una visita que feu últimament a Sant Miquel del Fai, quedà prenat d'aquella visió magnífica que's contempla des de l'ermita; enamorat d'aquells paisatges, pensa traslladar-s'hi una temporada per a treballar-hi de ferm i omplir d'originals noves teles.

En el present, està d'estiu aigües en el poble veí del nostre, a Montornès, on hi té records dels millors dies de sa joventut. Busca, entre la gent del camp, testes d'estudi que més tard donin vida a sos quadros. Ja que m'honro amb sa amistat i que admiro a aquest home que honra la nostra terra i que amb l'ajuda del pinzell se ha imposat, creant se un nom venerat per tot-hom, jo miro amb goig sa testa, i, com els pelegrins que anaven a Terra Santa per a besar les parets de Jerusalem, jo també besaria el front d'aquest artista, que ha enaltit el sant nom de Catalunya.

J. CUCH

NOVES

LA CENSURA. — El text del present número ha sigut sotmès a la previa censura.

XIRINOLA? — En el nombre passat, els d'«El Demòcrata» ens dedicaren una xirinola d'aquelles que a voltes fan gracia a ella mateix